

Bản sao không hoàn hảo

Contents

Bản sao không hoàn hảo	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	3
3. Chương 03	6
4. Chương 04	12
5. Chương 05	14

Bản sao không hoàn hảo

Giới thiệu

1. BẢN SAO KHÔNG HOÀN HẢO – HÀN BĂNG VŨ (Tặng kèm 2 trang màu khổ lớn) Thông tin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-sao-khong-hoan-hao>

1. Chương 01

Chương 1 : Chị em sinh đôi

Tên tôi là Vũ Ngọc Lan Xuân, tôi học lớp 10A3 chuyên Hóa của trường THPT Lý Tự Trọng. Tôi cao 1m60, nặng 42kg, mặt tròn, mắt một mí, má lúm đồng tiền, có nước da trắng. Nhà tôi ở phía cuối đường Tô Hiệu, căn phòng trên tầng hai của khu tập thể có giàn hoa tigôn nửa hồng, nửa trắng. Tôi sống ở đó cùng ba mẹ và anh trai với một “vật thể lạ” cũng gào khóc lần đầu tiên ngày 17 tháng 3 năm 1995 như tôi. Tôi gọi nó là “vật thể lạ” bởi vì nó luôn có những hành động và những câu nói mà tôi không bao giờ có thể hiểu nổi hay đoán trước được. Nó - cái vật thể lạ đó tên là Vũ Ngọc Xuân Lan, học cùng lớp với tôi, nó cao 1m60,5 và nặng 42,5kg, cũng có cái mặt tròn tròn, mắt một mí, má lúm đồng tiền, có nước da trắng. Vậy đó, cái gì nó cũng phải “cạnh cựa” hơn tôi mới được. Nó cạnh tranh với tôi cả 0,5 cm chiều cao và đua đòi hai phút chào đời, tên của nó cũng được viết trong sổ điểm và hộ khẩu trước tôi. Thế là nó được làm chị tôi. Vâng,

nó đấy, chị sinh đôi của tôi đấy, cái máy biết gào thét suốt ngày la hét ầm ĩ cái câu: “Mẹ ơi, Mẹ đã sinh Xuân Lan rồi mẹ còn sinh thêm con nhỏ Lan Xuân này làm gì nữa?”.

Giới thiệu nó là chị tôi

Hiếm họa trời đất suốt ngày oan gia

Quanh năm phải sống một nhà

Nó lườm, nó nguyệt chẳng tha bao giờ.

Suốt mười sáu năm dài đằng đẵng sống trên đời, tôi phải ở chung phòng với một vật thể lạ biết la hét, đập phá, giằng đồ, có vẻ bề ngoài giống hệt mình, ngủ chung giường, học chung một lớp và đi chung một chiếc xe đạp với nó. Nhiều đêm tôi cứ tưởng tượng một ngày cuộc sống của tôi không có nó sẽ ra sao, chắc hẳn sẽ bình yên lắm. Cái bánh pizza sẽ tròn vành vạnh như mặt trăng, không phải cắt làm đôi để tôi tha hồ nhai nhồm nhoàm một mình mà không sợ ai giằng mất, cái giường rộng thênh thang cũng không phải chia cho nó một nửa, tôi tha hồ lăn qua lăn lại như là mình là bá chủ của thiên hạ vậy. Và ngay trong cái thời khắc huy hoàng bay nhảy trong giấc mơ rực rỡ đó, tôi bị cái “hiếm họa của trời đất” đập cho bay xuống đất rồi cười hỉ hả úp mặt vào tường. Trời ạ, thế giới này có thêm nó nên cả địa cầu mới chật chội như thế này đây, ngay cả nguồn nước trong nhà tắm và viện trợ tiền tiêu vặt của “chính phủ” cũng bị cắt giảm vì phải chia hai.

Trời ơi, trời ơi ông trời

Sao con cứ phải suốt đời làm em?

Trời sinh mỗi một cây kem

Nó cắn, nó mút con thềm làm sao?

Suốt thời học mẫu giáo, đêm nào tôi cũng cầu nguyện thêm một câu trước khi đi ngủ: “Cầu cho ngày mai con được làm chị của Xuân Lan”. Thế đấy, mà tôi chờ đợi suốt mười sáu năm rồi, trời có phù hộ cho lời cầu nguyện của tôi được linh nghiệm đâu. Nó vẫn cứ là chị của tôi trong mười sáu năm ấy. Có lẽ tôi nên kiên trì hơn, đợi thêm mười sáu năm nữa, biết đâu “thế sự xoay vần”, một ngày nào đó tôi được làm chị của nó thật thì sao. “Chúa ơi, con khao khát tự do biết bao nhiêu. Xin cho con một ngày sống bình yên mà không có Xuân Lan.”

Nhìn nó giống hệt tôi, người ngoài khó mà phân biệt được, ngay cả những người hàng xóm sát cạnh nhà cũng có nhiều lúc nhầm lẫn. Buổi sáng khi tôi đang tết gọn mái tóc, thế nào nó cũng tìm cách chạy nhanh ra ngoài trước, đá tôi một cái rồi ra ngồi phía sau xe với cái mặt nhe nhớn của kẻ chiến thắng đầy đáng ghét. Cái trò nó thích đấy, là cái trò lè lưỡi ra rồi đưa tay lên miệng lêu lêu tôi. Mà kì thật, lúc nào nó cũng nhanh hơn tôi. Có chẳng khi nào nó không tắm, không đánh răng hay không chải tóc không ta? Mà chắc là không đâu, nó nhanh hơn tôi ngay từ lúc mới chào đời cơ mà. Nhưng nếu như có một giải thưởng nào dành cho người nhanh nhẹn đáng ghét nhất thế giới, thì thế nào nó cũng đoạt huy chương vàng. Cũng có lúc tôi nhanh hơn nó, chạy được ra đến ngoài đường chờ nó dắt xe ra thì nó ngồi trên xe đạp vút đi bỏ mặc tôi chạy theo sau vã mồ hôi, nó mới dừng lại chờ. Nó thực sự là hiếm họa của trời đất, cái hiếm họa nhất định phải đội chung trời với tôi.

Tôi thật chẳng hiểu sao nó giống hệt tôi (hay tôi giống hệt nó) mà lũ con trai lại cứ bám riết lấy nó chứ không phải tôi. Tôi có gì kém nó đâu, nhan sắc thì chắc chắn không rồi, IQ chắc chắn cũng không, kết quả học tập tôi có bao giờ thua nó đâu. Thế mà đi với nó, tôi vẫn cảm thấy như mình đang đi cạnh một cái bóng đèn cao áp, chói và lóa. Nó nữ tính ư? Không hề, nó chạy nhảy đập phá và đá đá còn hơn cả lũ con trai. Nó biết nấu ăn ư? Lại càng không. Sáng nào tôi cũng là người phải chiên cơm cho cả hai đứa, còn nó chỉ có mỗi việc rửa mỗi cái bát nó ăn rồi chạy biến đi trong khi tôi hò hét cái tên nó và cầm đầu vào dọn dẹp bãi chiến trường. Thế mà lũ con trai vẫn cứ bám lấy nó. Còn tôi, chắc cũng được vài chàng mắt lồi, tóc xoắn ở thư viện để ý nhưng vẫn cứ liếc mắt về phía nó mỗi lúc nó đi qua. Ông trời thật là bất công.

Tôi thích vẽ, ngồi đắm chiêu vào bức tường nham nhở đầy những tranh ảnh linh tinh không theo thể loại và mơ về một cánh đồng nào đó hay một mặt biển xanh lấp lánh. Thế nhưng mỗi lần tôi vẽ xong một bức tranh, là cả một kiệt tác của nghệ thuật quý giá bị mẹ tôi lôi cất vào trong kho chỉ sau ba ngày vì... chắt

chội mặc cho tôi phụng phịu hờn dỗi. Nó cũng thích vẽ, nhưng nó chẳng cần đăm chiêu hay suy nghĩ như tu thiền gì cả. Việc nó làm chỉ là kẹp cái điện thoại vào giữa vai và cổ, bắn như súng liên thanh vào đó và cười phá lên. Tác phẩm hoàn hảo của nó là mấy màu sơn hiểm họa trên mấy cái móng tay dài như móng vuốt quỷ thần suốt ngày dùng để đe dọa cào cấu tôi. “Mẹ ơi, sao mẹ không cắt luôn nhỡ Xuân Lan này vào trong nhà kho đi, để ở trong phòng chật chội quá”.

- Này nhóc, ngồi vẽ mấy cái linh tinh này mãi không chán à? Người đẹp ngồi làm mẫu cho bao nhiêu năm thì không vẽ? - Nó cười, gục đầu trên vai tôi đùa.

- Đẹp thì cũng có đẹp đấy. Là bản sao của một kiệt tác tạo hóa mà lại. - Tôi đùa lại với nó, để cho nó nhéo vào hông tôi đau điếng.

- Đừng quên là ai ra đời trước nhé. Có cần hỏi lại mẹ không? Mẹ ơi! - Nó hét toáng lên vì nó biết mỗi lần nó động đến chuyện này là tôi lại thua.

- Vâng, thưa bà chị vô cùng cao quý và đẹp tuyệt trần. Chị có biết là tại sao chị lại được ra đời trước không ạ?

- Sao nào? - Nó hất hàm lên nhìn tôi

- Là vì bản nháp lúc nào cũng phải ra đời trước để có một bản hoàn hảo hơn. - Tôi cười đắc thắng.

- Thế bản hoàn hảo có biết tại sao lại được ra sau không? Là vì cái đuôi lúc nào cũng phải theo sau cái đầu. Cái đầu thông minh để suy nghĩ, còn cái đuôi thì ở gần cái gì í nhỉ? Tự suy nghĩ mà biết nhá. - Nó cười khoái trá, giọng còn đắc thắng hơn cả tôi.

- Chắc vì tôi phải theo sau dọn dẹp cái bãi chiến trường của bà đấy mà. - Tôi hạ giọng, biết cãi nhau với nó thì mình thua chắc.

Tôi và nó như thế đấy, suốt ngày cãi nhau chí chóe rồi cầu mong được cách xa nhau ra nhưng lại chẳng chịu rời xa nhau bao giờ. Mà nếu có rời xa nhau một chút thôi là lại cảm thấy nhớ nhớ, thiếu một cái gì đó. Nhưng gặp nhau thì việc duy nhất chúng tôi làm là đánh nhau, cãi nhau và suy nghĩ xem làm thế nào để lừa cho người kia đi làm việc nhà một mình.

2. Chương 02

Chương 2 : Lần đầu được làm chị

Suốt ngày kêu ca phàn nàn về một bà chị trẻ con và lười nhác, cuối cùng cũng đến lúc tôi khởi nghĩa và đưa ra yêu sách “đổi vai” một lần. Quyết định do bố mẹ đưa ta là tôi và nó phải kê ra một bản đề nghị dài dằng dặc về các điều luật cho chị gái và em gái rồi tự thực hiện làm mẫu trước. Trong một tuần tới, tôi sẽ làm chị của nó, còn nó là em gái tôi.

Ngày đầu tiên.

Buổi sáng.

- Em yêu, dậy đi học nào. - Ngày đầu tiên được làm chị, tôi ra cái giọng ngọt ngào rồi lại tự thấy mình ghê ghê với giọng nói của mình.

- Ừ... - Nó uể oải đáp.

- Mở to mắt nhìn chị làm gương nhé. - Tôi lôi nó ra, gấp chăn màn rồi ra chải đầu, nhường nó vào nhà tắm trước. - Đấy, làm chị là phải nhường em như thế. Phải nhường em biết chưa? Đó là điều luật đầu tiên.

Trong khi tôi thất lại cái nơ ở cổ áo thì nó chạy ra trước, không quên đá tôi một cái rồi ra ngoài đường đứng. Tôi ở trong hét vọng ra:

- Này, không dắt xe hả?

- Không. Làm chị thì phải nhường em chút. Hôm nay Xuân Lan làm em cơ mà. - Nó lại lè lưỡi nhìn tôi.

Tôi hậm hực dắt xe ra, trong lòng bực bội lắm nhưng cũng cố nhe răng ra mỉm cười. “Hôm nay mình làm chị nó cơ mà. Phải nhường nhịn nhường nhịn, nhường nhịn”. Tôi lẩm bẩm như đọc kinh mà nhìn cái mặt nó chỉ muốn cầu cho nó một cái. Rõ ghét.

Buổi trưa.

- Rửa bát đi nhé. Chị nấu cơm rồi đấy. - Tôi nói như ra lệnh với nó mà sức nhớ ra phải làm gương nên hạ giọng xuống. - Hôm nay em gái yêu thích rửa bát hay rửa chén? - Tôi tự thấy gai gai ở sống lưng với giọng nói của mình.

- Cái bát to thế thì rửa bao giờ xong? Thôi, để em rửa chén nhé. - Nó tỉnh nghịch nhìn tôi. Ít nhất tôi cũng hài lòng được ba mươi giây vì thấy nó ngoan ngoãn.

“Này, xong rồi nhá”. Nó đặt cái chén bé tẹo trước mặt tôi cười nhe nhớn, rửa mấy cái cũng là rửa đúng không? Không có luật nào quy định nhé. Nó nói rồi chạy biến đi.

Buổi tối.

- Làm chị là phải làm gương cho em hả? - Cái giọng nó nói với tôi nghe có vẻ đầy mưu mô, chắc hẳn sau câu nói này là một mưu mô gì đó ác lắm đây

- Ủ. - Tôi nói không quên vênh cái mặt lên, vẫn liếc mắt về phía nó dò đoán.

- Chị yêu ủi cho em bộ quần áo. Xem ủi như thế nào. - Nó giả bộ ngoan ngoãn như thể nó là em của tôi thật.

Tôi ngồi ủi cho nó một chiếc quần và một chiếc áo sơ mi rồi hất hàm lên hỏi:

- Đấy. Nhìn thấy chưa? Bây giờ thì làm đi.

- Đấy mới là quần và áo ngắn. Còn váy và áo sơ mi, chắc là phải khác nhau chứ. - Đôi mắt nó tỉnh ranh, mà cái mặt vẫn hồn nhiên, ngây thơ. Nó nhập vai đứa em ngoan ngoãn tốt thật.

Nửa đêm, nó đập tôi bay xuống đất rồi giấu mặt vào chăn cười khúc khích.

- Chị yêu, em không may. Chị phải cao thượng chứ.

Tôi tóm tay nó lôi xuống không được, bèn lấy cái gối đập vào người nó được một nhát đầu tiên thì tiếng từ phòng bố mẹ đã vang lên, như tiếng còi của trọng tài thổi ra ngay khi vừa vào trận đấu:

- Lan, Xuân. Có ngủ đi không hả? Lớn rồi còn suốt ngày chí chóc với nhau à?

“Hừ, mi cứ đợi đấy”. Tôi bực tức trong khi nó vẫn cười khúc khích không thôi. “Ta còn sáu ngày làm chị, ta sẽ hành hạ mi”. Tôi cười theo một điệu của cây thần đèn trong Aladin mà vẫn ầm ục không thôi. Lúc nào tôi cũng thua nó.

Ngày thứ hai.

Tôi nghĩ ra chiến thuật mới là lợi dụng uy quyền làm chị tạm thời của mình để hành hạ nó trước. Nhưng phải âm thầm, kín đáo không cái miệng nó mà ngoác ra thì thế nào tôi cũng thua trước. Nó luôn có cách nói để thắng được tôi mà. Nhưng buổi sáng hôm sau, tôi vừa mới thức giấc thì thấy nó đã nhường nhà tắm cho tôi trước. Tôi đi vào mà vẫn hoài nghi xem mặt nó có biểu lộ gì của sự gian xảo không. Vừa đánh răng, bọt trắng xóa đầy miệng (nhìn như trong phim kinh dị) mà tôi vẫn phải vắt não của mình như vắt chanh suy nghĩ xem liệu âm mưu của nó là gì.

- Ăn sáng đi. Phở đấy. - Nó thản nhiên như thanh niên ăn kem Tràng Tiền.

Tôi liếc mắt nhìn nó, không tránh khỏi nghi ngờ, bình thường cái mặt nó đâu có như thế này. Chắc là có âm mưu gì, để lừa mình rửa bát chẳng?

- Vừa chạy ra ngoài đường mua phở đấy à? - Tôi hỏi nó nghi ngờ.

- Mua đâu mà mua. Phở nấu đấy. - Nó cúi xuống, cái mặt nhăn nhó vắt quả chanh tươi. - Ăn nhanh lên cho người ta rửa bát, hỏi nhiều thế.

Phở ngon thật, mà nhỏ này học nấu ăn từ bao giờ ta? Mà sao cái mặt nó nhìn thần nhiên thế nhỉ? Âm mưu trong đầu nó là gì đây? Ăn sáng xong, nó ngoan ngoãn rửa hết hai cái bát rồi nhẹ nhàng đi ra trước, không đá tôi cái nào.

- Làm chị là phải nhường em đúng không? - Nó nháy mắt với tôi.

- Ừm. Tất nhiên rồi. Nhường mọi thứ. - Tôi nhìn nó nghi hoặc, không biết nó có dán cái gì ra sau lưng áo tôi không đây?

- Hôm nay chị Lan Xuân yêu quý nhường cho Xuân Lan cậu bạn thân nhé. Để cậu ấy đưa Xuân Lan đi học.
- Nó tỏ vẻ rụt rè.

- Ừ, thế cũng đc. - “Càng tốt, tôi đỡ phải đập hết hơi chờ nó đến trường”, tôi thầm nghĩ.

- Hứa đấy nhé.

- Ừ.

- Nhưng có một vấn đề nhỏ.

- Chuyện gì?

- Xe thùng xăm rồi, lát đi nhờ người khác đến trường nhá.

Nó cười ha hả, chạy ra lao lên xe của Hắc Ly, thằng bạn thân tội nghiệp của tôi bỏ tôi chạy đằng sau, tìm xe người quen để đi nhờ... Lúc này tôi cũng vừa kịp biết phở bữa sáng là do mẹ nấu. Âm mưu của nó là như thế này ư?

Hết mấy ngày trong tuần, nó có đủ trò mưu mô để hành hạ tôi trong khi tôi vẫn cố nhẫn nhịn vì đang được làm chị để làm gương cho nó mà không không chế nổi. Đến ngày thứ năm, tôi đã hết chịu nổi và phải hét toáng lên đầu hàng:

- Con thua rồi, từ nay con sẽ gọi Xuân Lan là chị.

Không hiểu sao, lúc nào bố mẹ cũng bên vực nó. Hừ, may ra có anh trai về thì mình mới thắng được.

Cái cảm giác được làm chị chẳng hoan hỉ, hạnh phúc gì cả. Chỉ toàn là sự ầm ức phải cố gắng nhường nhịn, nhường nhịn mà vẫn cứ không chịu nổi. Sao không lúc nào nó chịu nghĩ tới chuyện nhường nhịn hay làm gương cho tôi một chút? Từ đó tôi cũng bỏ cái lời cầu nguyện làm chị của nó luôn.

Trời ơi! Sao khổ thế này

Để con thảm bại, ngày ngày con thua.

Viết thơ lên hỏi ông trời, được ông đáp lại rằng:

Tại con đội mũ trời mưa

Nên trời không hiểu, trời chưa xiêu lòng

Từ mai cứ chạy lòng vòng

Sét đánh tận óc, hiểu lòng con ngay

3. Chương 03

Chương 3: Bạn thân

Nếu như đến trường Trung học phổ thông Lý Tự Trọng để hỏi về tôi, Vũ Ngọc Lan Xuân thì người ta sẽ biết ngay về một cặp đôi dính với nhau như hình với bóng. Không phải tôi với nó, cái “vật thể lạ” đáng ghét giống hệt tôi mà tôi vẫn coi như là Lan Xuân’ (Lan Xuân phẩy) đâu. Mà là tôi với một thằng con trai mũi tẹt, trán dô, tóc xù nhưng học Hóa và Toán “cực đỉnh”. Tôi gọi hắn là Hắc Ly, nguyên bản của từ “Ugly” có nghĩa là xấu xí, nhưng vì da hắc đen nên tôi đổi thành Hắc Ly cho hợp với hoàn cảnh, tự thấy mình quá thông minh, nghĩ ra cái tên hay đến lạ mặc dù mỗi lần réo rất cái tên ấy là tôi lại bị hắc đập vào đầu một cái.

Bạn thân của Xuân Lan là mấy đứa con gái đầu tóc chải chuốt, vuốt bằng keo bột, suốt ngày bàn luận về móng tay, thời trang và ngôi sao thì bạn thân của tôi là hắc có sao đâu. Tôi làm bạn với ai là quyền của tôi chứ. Ở thì tên Hắc Ly cù lần này có hơi xấu một tí, hơi ở dơ một tí và hơi nách một tí nhưng cũng chẳng sao. Có người để rú đi ăn chè rồi ù té trước khi hắc trả tiền là được rồi. Dù là hắc không phải cùng đồng loại để buồn dưa lê, tí tề nấu cháo điện thoại mọi chuyện từ A đến Z nhưng có hắc để trút giận cũng tốt. Ai bảo người hắc to như voi, tôi đánh mà chẳng thấy đau bao giờ. (Hắc đau chứ tôi có đau đâu, mà hắc đau là chuyện của hắc, mắc mớ gì đến tôi. Chuyện của tôi chỉ là đánh hắc giải khuây thôi mà.) Có hắc thì tôi cũng có chỗ mà than vãn về nhỏ Xuân Lan suốt ngày chỉ chöße, cào cấu, cắn xé với tôi hay chuyện papa cắt giảm tiền tiêu vặt, rồi chuyện rửa bát làm vỡ bị mama mắng trong khi nhỏ Xuân Lan ngồi chơi.

Có lẽ là suốt ngày có hắc cặp kè như hình với bóng nên bọn con trai mới không dám dòm ngó đến tôi mà chỉ để mắt đến Xuân Lan. Thịnh thoảng hắc cũng nói được một câu chí lý, đại loại như:

- Nè, tui thấy bà cũng có tề lăm đầu mà sao bọn con trai nó không thích bà nhỉ? Còn cái con nhỏ Xuân Lan nhà bà, vừa chảnh vừa xấu đến phát ớn mà tui nó cũng thích là sao?

Tên Hắc Ly phán như chuyên gia nghiên cứu thơ Đường vừa rút ra một định luật về Toán học hay Vật lý.

- Nay, ông chê ai xấu đó? – Cái tổ ong chuẩn bị vỡ làm áu tôi sắp sôi lên.

- Thì tui chê cái con nhỏ Xuân Lan nhà bà đó. Môi thì cong tớn, mũi thì to, trán thì dô... – Hắc lải nhải.

- Ông chê xong chưa? – Tôi lừ mắt đe dọa.

- Chưa. Mà bà hay ghê ta. Tui chê bà Xuân Lan chứ có chê bà đầu mà bà động lòng.

Cái mặt hắc ngu dử, nói thế mà chưa hiểu ra vấn đề.

Tôi dầm thùm thụp vào bụng hắc mà gào lên:

- Nay, mở mắt to ra mà nhìn nhé. Nhìn kĩ lại mặt hàng đi. Thế này là gọi là môi cong, mũi to, trán dô hả?

- Tôi vừa nói vừa dầm hắc. – Nhìn thật kĩ đi.

- Oái. Tha cho tui. Tui quên mất bà với nhỏ Xuân Lan là cùng một khuôn, một cặp.

Tôi nhéo tai hắc trong khi cái mặt hắc nhăn nhó khổ sở. Sao thằng bạn chơi với mình mười mấy năm trời mà không lấy bệnh khôn của mình một tí nào ta?

Tôi chơi với tên Hắc Ly từ lúc còn học mẫu giáo, hồi nhỏ chơi đồ hàng hay đánh trận giả, tôi luôn cùng phe với Hắc Ly, tự coi mình là đại diện của chính nghĩa. Phe còn lại là nó, nhỏ Xuân Lan với một đứa con gái hay một thằng con trai mặt búng ra sữa nào đó mà tôi chẳng quan tâm. Phe đó là phe tà ác. Cuộc chiến xảy ra dù thương vong thuộc về bên nào thì bữa đó tôi và Xuân Lan cũng bị mẹ đánh ột trận tơi bời vì tội chị em không nhường nhau. Mà ngay lúc roi của mẫu hậu vung lên, hai đứa tôi cũng phải đùn đẩy, đổ tội cho nhau mới được. Chỉ có tên Hắc Ly là tốt bụng, hắc hay bênh vực tôi, dù cái mặt hắc ngu ngu chẳng làm cho đứa nào sợ nhưng có hắc làm lá chắn cho tôi là yên ổn rồi. Như mấy lần bắn Gunny, hắc vẫn chạy lên đỡ đạn cho tôi đấy còn gì?

Từ cái thuở hắc còn cưỡi trường tằm mưa đến tận năm lớp mười, tôi thấy hắc trải qua ba mối tình. Mối tình đầu tiên là năm chúng tôi học mẫu giáo. Hắc thích cái con bé hay buộc túm tóc hai bên như hai cái sừng dê. Tôi gọi con bé này là Hai Sừng. Chẳng biết hắc có tình ý gì mà giấu tôi cái kẹo mút trong túi áo

để dành cho con bé Hai Sừng. Lúc con bé vừa mới bóc cái kẹo ra bỏ vào miệng thì tôi đã lao tới, giằng lại, còn cầu cho con bé một cái suýt chảy máu tay. Tôi tuyên bố hùng hồn trước khi bỏ cái kẹo vào miệng mình như chiến lợi phẩm:

- Bạn Mít là của tớ. Kẹo của bạn Mít cũng là của tớ. (Hồi đó tên Hắc Ly mập mập, tròn, cái bụng ửng eo với cái rốn lồi nên mọi người gọi hắn là Mít.)

Con bé Hai Sừng bị đánh liền khóc tu tu. Kết quả là hôm đó tôi bị phạt úp mặt vào tường một tiếng đồng hồ, còn mối tình đầu của thằng bạn yêu quý thì bị thất bại thê thảm. Từ đó về sau, con bé Hai Sừng sợ không dám lấy của hấn cái gì, sợ bị tôi xé xác. Hấn không bao giờ nhắc lại hay trách móc tôi một câu nào. Chắc là vì sợ tôi bầm vằm như nghiền nát cái kẹo của hấn. Nhưng trong lòng tôi cũng thấy áy náy, ăn năn đến mấy phút đồng hồ mút cái kẹo mà vẫn ảm ức vì thấy bị chịu phạt oan ức.

Mối tình thứ hai của hấn là năm chúng tôi học lớp hai. Trong buổi sinh hoạt hè, tôi thấy tên Hắc Ly vẽ hình đưa con gái xinh lắm mà cứ giấu giấu giếm giếm. Lúc đó tôi tự nhủ: “Chắc là hấn vẽ mình chứ ai, ngoài mình ra làm gì còn ai xinh thế nữa”.

Nhưng rồi chờ mãi mà chẳng thấy hấn mang nạp cống phẩm. Hóa ra hấn vẽ tặng con bé Mất To ở lớp 2B. Nhưng con bé Mất To này ghê gớm, không như con bé Hai Sừng hồi mẩu giáo, nhất quyết giằng co với tôi đến lúc bức tranh rách làm đôi. Lần này người khóc là hấn, người được ăn kẹo cũng là hấn, tôi và con bé Mất To phải mua kẹo dỗ dành mãi hấn mới nín. Thế là mối tình thứ hai của hấn cũng tan nát vì tôi. Từ đó về sau, tôi đã thề là sẽ chẳng bao giờ tranh giành cái gì với bồ của hấn nữa, với điều kiện hấn phải cống nạp cho tôi một thứ tương tự, nhưng lại chẳng thấy hấn có bồ bao giờ.

Đến đầu năm học lớp mười, hấn vô tình va phải một nàng lớp bên khi nàng đang khóc. Phải nói là nàng xấu lắm, nàng xấu hơn cả Thị Nở của Chí Phèo, xấu tới mức người khéo khen nhất cũng không khen nổi. Theo y như lời của khổ chủ là Hắc Ly tội nghiệp thì mặt nàng giống cái bánh bao rắc vừng đen quá tay, mắt nàng nửa lác nửa lé, thân hình nàng to như con khủng long (tôi ví hấn to như con voi cũng chưa là gì), to gấp đôi hấn, hàm răng nàng cũng giống như hạt ngô vậy, nhưng mà là loại ngô đột biến gen, hạt vàng, hạt đen, hạt to, hạt bé, chỗ thiếu chỗ thừa. Tóm lại là nàng xấu thảm hại, xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn, xấu tới mức Hắc Ly không thể nhìn nổi, mà cá sấu chúa mà nhìn thấy cũng phải quỳ sát đất bái phục xin nhường lại vương miện.

Hấn vừa nhìn nàng đã quay mặt đi ngay, đưa cho nàng cái khăn tay rồi bỏ chạy. Hấn bảo, cùng nhìn về một hướng với nàng thì được, chứ cùng ngồi mà nhìn đăm đũa vào mắt nhau thì chắc hấn sẽ ngất xỉu vì hoảng sợ nàng sẽ cầm phập hàm răng vỗ vào cái môi còn trinh trắng của hấn. Và hấn cũng chẳng ưa gì nàng. Nàng đánh đá, nàng tham ăn và nàng... kì lạ.

Đây là hấn nói thế. Nàng kì lạ bởi lúc hấn chạy, bỏ lại cái khăn tay (thực ra là khăn lau tay) vì hấn bị choáng bởi dung mạo trời phú của nàng chứ có phải vì hấn ngại ngùng hay e thẹn gì đâu. Thế mà nàng tưởng hấn yêu nàng, hấn si mê nàng nên không dám đối diện với nàng. Nàng chủ động tiến tới. Mỗi khi thấy hấn ở đâu là nàng sáp lại... Khổ thân cái thằng bạn Hắc Ly của tôi, đây, lần đầu tiên hấn biết đến cái cảm giác... “bị yêu” là như thế đấy. Chắc hấn bị ám ảnh cả đời mất thôi.

Thượng sách hấn đưa ra là một hành động ngu không thể tưởng. Hấn bảo tôi giả làm người yêu của hấn.

- Ủa, ông bị khủng rồi hay sao mà bảo tui giả làm bồ của ông hả? Nào ông có sạn à? – Tôi nói oang oang như đổ vào mặt hấn trong khi đã được bỏ miếng bồ bía vào miệng hổi lộ.

- Không phải. Nàng mong manh lắm. Nhỏ bé lắm. Tui sợ từ chối, nàng sẽ bị tổn thương mà làm việc đại đột. – Cái giọng hấn xuýt xoa cứ như cái vật thể nặng hơn 60kg to lù lù đứng chặn cửa lớp là nhỏ bé thật.

- Cả trường này biết tui với ông là bạn bè bình thường. Bạn bè bình thường chứ đừng nói là tri kỉ. Ông tưởng nàng của ông không biết hả? – Cái giọng tôi vẫn oang oang, mưa xuân bắn tới tấp vào mặt hấn.

- Thì tui chính thức theo đuổi bà là được chứ gì? – Hấn nói nghe có vẻ thông minh, tôi chưa được ai theo đuổi hay “bị yêu” như hấn bao giờ.

- À, vụ này hay à nha. Tặng tui đồ ăn chứ đừng tặng hoa hồng nha. Sến lắm á. – Tôi hoan hỉ.

- Bà này ham ăn ghê. – Mặt hấn nhăn nhó khổ sở.

Trong mấy ngày sau, hấn hay rủ tôi ra căng tin, lượn qua lượn lại qua lớp của nàng cố ý cho nàng nhìn thấy. Trời chẳng nắng chẳng mưa, mà hấn mang cái ô to dùng che cho tôi như hai đứa khùng đi giữa sân trường vậy. Nhưng cũng lãng mạn.

- Này ông, hay là ông mượn kể này để lừa tui thật hả? Ông yêu tui từ khi nào thế? Nói tui nghe đi. – Tôi chớp chớp mắt, đón nhận lời yêu của thằng bạn thân.

Hấn dòm trước, ngó sau như điệp vụ X hoạt động bí mật rồi mới đập vào đầu tôi một cái, viễn tưởng nổ bùng bùng, vỡ tan.

- Diên sao mà yêu bà? – Hấn thăm thì, nhìn trước ngó sau xem có thấy tay chân hay râu ria của nàng phục kích đâu đó không.

- Tui nói cho ông biết nha. Ông mà còn lặp lại cái hành động vũ phu với tui nữa là tui hét toáng lên cho cả trường biết là ông có tật đái dầm đó. – Tôi lơ đãng đe dọa.

- Bà chui vào gầm giường tui ngủ hay sao mà biết? – Mặt hấn tỉnh bơ.

- Nếu không tui sẽ nói với cả trường biết là ông có một bộ sưu tập búp bê để ở đầu giường. – Tôi cười hỉ hả.

- Bà bị thiếu năng hả? Đó là rô bốt, không phải búp bê. – Hấn thì thào.

- Nếu không thì ngay bây giờ, tui đi tìm nàng Kiều của ông, nói cho nàng biết là ông yêu nàng lắm thiệt.

Hấn bịt miệng tôi lại cầu hòa rồi lôi tôi vào căng tin. Thế là hết nói. Hấn thoát khỏi nàng thì tôi cũng mất ăn. Trí khôn của cáo già chín đuôi sử dụng hết mà không được thỏ con lôi vào quán lần nào. Có lẽ con thỏ non ngày nào giờ đã già, mọc tới cả mười một cái đuôi nên thỏ non đã khôn hơn cáo.

Đạo này hấn dậy sớm hơn cả tôi. Mọi lần tôi gọi điện réo rất thì hấn còn đang lim dim, gập máy ngủ tiếp mà giờ thì vừa bấm máy, chưa kịp nghe nhạc chờ, hấn đã mở máy nghe nhanh như rô bốt.

- Ê, Xuân hả? Hôm nay bà với bà Lan đi học với nhau đi nha. Tui bận rồi. – Giọng hấn bên lên.

- Ông bận gì?

- Tui phải qua rước em Mai đi học.

Tôi biết chắc cái mặt hấn đang hí hửng. Hấn yêu rồi. Lại chẳng phải là tôi.

Tôi ngẩn ngơ. Cả tuần liền chẳng thấy hấn đâu. Hấn còn chủ động bảo tôi không cần đánh thức hấn nữa. Cảm giác hụt hẫng, buồn vu vơ, nhớ thằng bạn, nhớ cả cái căng tin và quán kem. Rủ hấn đi, hấn cũng từ chối, sợ em Mai ghen.

Tôi chán, chẳng muốn chành chẹo với nhỏ Xuân Lan nữa.

- Ê, bị bò đá hả nhóc? Sao mặt như cái bánh đa chiều ỉu xìu thế? – Nó ra giọng người lớn với tôi.

- Tên Hắc Ly có bồ. Bồ người ta một mình. Òa! Òa! Òa! – Tôi gào lên nhưng mắt ráo hoảnh.

- Không có Hắc Ly thì sao? Trời sập à? – Giọng nó thản nhiên đến phát ghét.

- Không có Hắc Ly thì buồn chứ sao. Không có người đi học cùng, không có người đi ăn vặt cùng, không có người học nhóm cùng, không có người hộ tống... – Tôi kể lể, giọng chán nản.

- Thế Xuân Lan vô cùng thông minh, xinh đẹp này là bù nhìn à?

Tôi trơ mắt ra nhìn nó, bỗng giật mình. Ừ nhỉ, nó là người cùng học, cùng chơi với tôi đấy thôi. Nó là người cùng tôi buồn đưa lê đủ thứ chuyện trên đời đấy thôi. Nó là người cùng ăn vặt, cùng đi chơi với tôi đấy thôi. Thế mà tôi quên bưng đi mất. Nó không chỉ là chị tôi, nó còn là bạn thân của tôi đấy chứ, nhỏ bạn thân đáng ghét.

“Hắc Ly à, ông hãy cứ hạnh phúc nhé, tôi cũng có một niềm hạnh phúc khác ngay bên cạnh tôi rồi. Dù đó là niềm hạnh phúc vô cùng đáng ghét.”

Nếu như đến trường Trung học phổ thông Lý Tự Trọng để hỏi về tôi, Vũ Ngọc Lan Xuân thì người ta sẽ biết ngay về một cặp đôi dính với nhau như hình với bóng. Không phải tôi với nó, cái “vật thể lạ” đáng ghét

giống hệt tôi mà tôi vẫn coi như là Lan Xuân' (Lan Xuân phẩy) đâu. Mà là tôi với một thằng con trai mũi tẹt, trán dô, tóc xù nhưng học Hóa và Toán "cực đỉnh". Tôi gọi hắn là Hắc Ly, nguyên bản của từ "Ugly" có nghĩa là xấu xí, nhưng vì da hắn đen nên tôi đổi thành Hắc Ly cho hợp với hoàn cảnh, tự thấy mình quá thông minh, nghĩ ra cái tên hay đến lạ mặc dù mỗi lần réo rất cái tên ấy là tôi lại bị hắn đập vào đầu một cái.

Bạn thân của Xuân Lan là mấy đứa con gái đầu tóc chải chuốt, vuốt bằng keo bột, suốt ngày bàn luận về móng tay, thời trang và ngôi sao thì bạn thân của tôi là hắn có sao đâu. Tôi làm bạn với ai là quyền của tôi chứ. Ở thì tên Hắc Ly cù lần này có hơi xấu một tí, hơi ỏ dơ một tí và hơi nách một tí nhưng cũng chẳng sao. Có người để rủ đi ăn chè rồi ù té trước khi hắn trả tiền là được rồi. Dù là hắn không phải cùng đồng loại để buồn đùa lê, tí tề nấu cháo điện thoại mọi chuyện từ A đến Z nhưng có hắn để trút giận cũng tốt. Ai bảo người hắn to như voi, tôi đánh mà chẳng thấy đau bao giờ. (Hắn đau chứ tôi có đau đâu, mà hắn đau là chuyện của hắn, mắc mớ gì đến tôi. Chuyện của tôi chỉ là đánh hắn giải khuây thôi mà.) Có hắn thì tôi cũng có chỗ mà than vãn về nhỏ Xuân Lan suốt ngày chỉ chèo, cào cấu, cắn xé với tôi hay chuyện papa cắt giảm tiền tiêu vặt, rồi chuyện rửa bát làm vỡ bị mama mắng trong khi nhỏ Xuân Lan ngồi chơi.

Có lẽ là suốt ngày có hắn cặp kè như hình với bóng nên bọn con trai mới không dám dòm ngó đến tôi mà chỉ để mắt đến Xuân Lan. Thịnh thoảng hắn cũng nói được một câu chí lý, đại loại như:

- Nè, tui thấy bà cũng có tẹt lấm đầu mà sao bọn con trai nó không thích bà nhỉ? Còn cái con nhỏ Xuân Lan nhà bà, vừa chảnh vừa xấu đến phát ớn mà tụi nó cũng thích là sao?

Tên Hắc Ly phán như chuyên gia nghiên cứu thơ Đường vừa rút ra một định luật về Toán học hay Vật lý.

- Này, ông chê ai xấu đó? – Cái tổ ong chuẩn bị vỡ làm áu tôi sắp sôi lên.

- Thì tui chê cái con nhỏ Xuân Lan nhà bà đó. Môi thì cong tớn, mũi thì to, trán thì dô... – Hắn lải nhải.

- Ông chê xong chưa? – Tôi lừ mắt đe dọa.

- Chưa. Mà bà hay ghê ta. Tui chê bà Xuân Lan chứ có chê bà đâu mà bà động lòng.

Cái mặt hắn ngu dốt, nói thế mà chưa hiểu ra vấn đề.

Tôi đâm thùm thụp vào bụng hắn mà gào lên:

- Này, mở mắt to ra mà nhìn nhé. Nhìn kĩ lại mặt hàng đi. Thế này là gọi là môi cong, mũi to, trán dô hả?

- Tôi vừa nói vừa đâm hắn. – Nhìn thật kĩ đi.

- Oái. Tha cho tui. Tui quên mất bà với nhỏ Xuân Lan là cùng một khuôn, một cặp.

Tôi nhéo tai hắn trong khi cái mặt hắn nhăn nhó khổ sở. Sao thằng bạn chơi với mình mười mấy năm trời mà không lấy bệnh khôn của mình một tí nào ta?

Tôi chơi với tên Hắc Ly từ lúc còn học mẫu giáo, hồi nhỏ chơi đồ hàng hay đánh trận giả, tôi luôn cùng phe với Hắc Ly, tự coi mình là đại diện của chính nghĩa. Phe còn lại là nó, nhỏ Xuân Lan với một đứa con gái hay một thằng con trai mặt búng ra sữa nào đó mà tôi chẳng quan tâm. Phe đó là phe tà ác. Cuộc chiến xảy ra dù thương vong thuộc về bên nào thì bữa đó tôi và Xuân Lan cũng bị mẹ đánh ột trận tơi bời vì tội chị em không nhường nhau. Mà ngay lúc roi của mẫu hậu vung lên, hai đứa tôi cũng phải dùm đẩy, đỡ tội cho nhau mới được. Chỉ có tên Hắc Ly là tốt bụng, hắn hay bênh vực tôi, dù cái mặt hắn ngu ngu chẳng làm cho đứa nào sợ nhưng có hắn làm lá chắn cho tôi là yên ổn rồi. Như mấy lần bắn Gunny, hắn vẫn chạy lên đỡ đạn cho tôi đấy còn gì?

Từ cái thuở hắn còn cưỡi trường tằm mưa đến tận năm lớp mười, tôi thấy hắn trải qua ba mối tình. Mối tình đầu tiên là năm chúng tôi học mẫu giáo. Hắn thích cái con bé hay buộc túm tóc hai bên như hai cái sừng dê. Tôi gọi con bé này là Hai Sừng. Chẳng biết hắn có tình ý gì mà giấu tôi cái kẹo mút trong túi áo để dành cho con bé Hai Sừng. Lúc con bé vừa mới bóc cái kẹo ra bỏ vào miệng thì tôi đã lao tới, giằng lại, còn cấu cho con bé một cái suýt chảy máu tay. Tôi tuyên bố hùng hồn trước khi bỏ cái kẹo vào miệng mình như chiến lợi phẩm:

- Bạn Mít là của tớ. Kẹo của bạn Mít cũng là của tớ. (Hồi đó tên Hắc Ly mập mập, tròn, cái bụng ửng eo với cái rốn lồi nên mọi người gọi hắn là Mít.)

Con bé Hai Sừng bị đánh liền khóc tu tu. Kết quả là hôm đó tôi bị phạt úp mặt vào tường một tiếng đồng hồ, còn mối tình đầu của thằng bạn yêu quý thì bị thất bại thê thảm. Từ đó về sau, con bé Hai Sừng sợ không dám lấy của hấn cái gì, sợ bị tôi xé xác. Hấn không bao giờ nhắc lại hay trách móc tôi một câu nào. Chắc là vì sợ tôi bầm vằm như nghiền nát cái kẹo của hấn. Nhưng trong lòng tôi cũng thấy áy náy, ăn năn đến mấy phút đồng hồ mút cái kẹo mà vẫn âm ức vì thấy bị chịu phạt oan ức.

Mỗi tình thứ hai của hấn là năm chúng tôi học lớp hai. Trong buổi sinh hoạt hè, tôi thấy tên Hắc Ly vẽ hình đưa con gái xinh lắm mà cứ giấu giấu giếm giếm. Lúc đó tôi tự nhủ: “Chắc là hấn vẽ mình chứ ai, ngoài mình ra làm gì còn ai xinh thế nữa”.

Nhưng rồi chờ mãi mà chẳng thấy hấn mang nạp cống phẩm. Hóa ra hấn vẽ tặng con bé Mất To ở lớp 2B. Nhưng con bé Mất To này ghê gớm, không như con bé Hai Sừng hồi mẩu giáo, nhất quyết giằng co với tôi đến lúc bức tranh rách làm đôi. Lần này người khóc là hấn, người được ăn kẹo cũng là hấn, tôi và con bé Mất To phải mua kẹo dỗ dành mãi hấn mới nín. Thế là mối tình thứ hai của hấn cũng tan nát vì tôi. Từ đó về sau, tôi đã thề là sẽ chẳng bao giờ tranh giành cái gì với bồ của hấn nữa, với điều kiện hấn phải cống nạp cho tôi một thứ tương tự, nhưng lại chẳng thấy hấn có bồ bao giờ.

Đến đầu năm học lớp mười, hấn vô tình va phải một nàng lớp bên khi nàng đang khóc. Phải nói là nàng xấu lắm, nàng xấu hơn cả Thị Nở của Chí Phèo, xấu tới mức người khéo khen nhất cũng không khen nổi. Theo ý như lời của khổ chủ là Hắc Ly tội nghiệp thì mặt nàng giống cái bánh bao rắc vừng đen quá tay, mắt nàng nửa lác nửa lé, thân hình nàng to như con khủng long (tôi ví hấn to như con voi cũng chưa là gì), to gấp đôi hấn, hàm răng nàng cũng giống như hạt ngô vậy, nhưng mà là loại ngô đột biến gen, hạt vàng, hạt đen, hạt to, hạt bé, chỗ thiếu chỗ thừa. Tóm lại là nàng xấu thảm hại, xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn, xấu tới mức Hắc Ly không thể nhìn nổi, mà cá sấu chúa mà nhìn thấy cũng phải quỳ sát đất bái phục xin nhường lại vương miện.

Hấn vừa nhìn nàng đã quay mặt đi ngay, đưa cho nàng cái khăn tay rồi bỏ chạy. Hấn bảo, cùng nhìn về một hướng với nàng thì được, chứ cùng ngồi mà nhìn đăm đũa vào mắt nhau thì chắc hấn sẽ ngất xỉu vì hoảng sợ nàng sẽ cầm phập hàm răng vỗ vào cái môi còn trinh trắng của hấn. Và hấn cũng chẳng ưa gì nàng. Nàng đánh đá, nàng tham ăn và nàng... kì lạ.

Đây là hấn nói thế. Nàng kì lạ bởi lúc hấn chạy, bỏ lại cái khăn tay (thực ra là khăn lau tay) vì hấn bị choáng bởi dung mạo trời phú của nàng chứ có phải vì hấn ngại ngùng hay e thẹn gì đâu. Thế mà nàng tưởng hấn yêu nàng, hấn si mê nàng nên không dám đối diện với nàng. Nàng chủ động tiến tới. Mỗi khi thấy hấn ở đâu là nàng sáp lại... Khổ thân cái thằng bạn Hắc Ly của tôi, đây, lần đầu tiên hấn biết đến cái cảm giác... “bị yêu” là như thế đấy. Chắc hấn bị ám ảnh cả đời mất thôi.

Thượng sách hấn đưa ra là một hành động ngu không thể tưởng. Hấn bảo tôi giả làm người yêu của hấn.

- Ủa, ông bị khủng rồi hay sao mà bảo tui giả làm bồ của ông hả? Nào ông có sạn à? – Tôi nói oang oang như bỏ vào mặt hấn trong khi đã được bỏ miếng bò bía vào miệng hối lộ.

- Không phải. Nàng mong manh lắm. Nhỏ bé lắm. Tui sợ từ chối, nàng sẽ bị tổn thương mà làm việc đại đột. – Cái giọng hấn xuýt xoa cứ như cái vật thể nặng hơn 60kg to lù lù đứng chặt cửa lớp là nhỏ bé thật.

- Cả trường này biết tui với ông là bạn bè bình thường. Bạn bè bình thường chứ đừng nói là tri kỉ. Ông tưởng nàng của ông không biết hả? – Cái giọng tôi vẫn oang oang, mưa xuân bắn tới tấp vào mặt hấn.

- Thì tui chính thức theo đuổi bà là được chứ gì? – Hấn nói nghe có vẻ thông minh, tôi chưa được ai theo đuổi hay “bị yêu” như hấn bao giờ.

- À, vụ này hay à nha. Tặng tui đồ ăn chứ đừng tặng hoa hồng nha. Sến lắm á. – Tôi hoan hỉ.

- Bà này ham ăn ghê. – Mặt hấn nhăn nhó khổ sở.

Trong mấy ngày sau, hấn hay rủ tôi ra căng tin, lượn qua lượn lại qua lớp của nàng cố ý cho nàng nhìn thấy. Trời chẳng nắng chẳng mưa, mà hấn mang cái ô to dùng che cho tôi như hai đứa khủng đi giữa sân trường vậy. Nhưng cũng lãng mạn.

- Này ông, hay là ông mượn kể này để lừa tui thật hả? Ông yêu tui từ khi nào thế? Nói tui nghe đi. – Tôi chớp chớp mắt, đón nhận lời yêu của thằng bạn thân.

Hắn dòm trước, ngó sau như điệp vụ X hoạt động bí mật rồi mới đập vào đầu tôi một cái, viễn tưởng nổ đùng đoàng, vỡ tan.

- Diên sao mà yêu bà? – Hắn thăm thì, nhìn trước ngó sau xem có thấy tay chân hay râu ria của nàng phục kích đâu đó không.

- Tui nói cho ông biết nha. Ông mà còn lặp lại cái hành động vũ phu với tui nữa là tui hét toáng lên cho cả trường biết là ông có tật đái dầm đó. – Tôi giờ nắm đầm đe dọa.

- Bà chui vào gầm giường tui ngủ hay sao mà biết? – Mặt hắn tỉnh bơ.

- Nếu không tui sẽ nói với cả trường biết là ông có một bộ sưu tập búp bê để ở đầu giường. – Tôi cười hỉ hả.

- Bà bị thiếu năng hả? Đó là rô bốt, không phải búp bê. – Hắn thì thào.

- Nếu không thì ngay bây giờ, tui đi tìm nàng Kiều của ông, nói cho nàng biết là ông yêu nàng lắm thiệt.

Hắn bịt miệng tôi lại cầu hòa rồi lôi tôi vào căng tin. Thế là hết nói. Hắn thoát khỏi nàng thì tôi cũng mất ăn. Trí khôn của cáo già chín đuôi sử dụng hết mà không được thỏ con lôi vào quán lần nào. Có lẽ con thỏ non ngày nào giờ đã già, mọc tới cả mười một cái đuôi nên thỏ non đã khôn hơn cáo.

Đạo này hắn dậy sớm hơn cả tôi. Mọi lần tôi gọi điện réo rất thì hắn còn đang lim dim, gập máy ngủ tiếp mà giờ thì vừa bấm máy, chưa kịp nghe nhạc chờ, hắn đã mở máy nghe nhanh như rô bốt.

- Ê, Xuân hả? Hôm nay bà với bà Lan đi học với nhau đi nha. Tui bận rồi. – Giọng hắn bên lên.

- Ông bận gì?

- Tui phải qua rước em Mai đi học.

Tôi biết chắc cái mặt hắn đang hí hửng. Hắn yêu rồi. Lại chẳng phải là tôi.

Tôi ngẩn ngơ. Cả tuần liền chẳng thấy hắn đâu. Hắn còn chủ động bảo tôi không cần đánh thức hắn nữa. Cảm giác hụt hẫng, buồn vu vơ, nhớ thằng bạn, nhớ cả cái căng tin và quán kem. Rủ hắn đi, hắn cũng từ chối, sợ em Mai ghen.

Tôi chán, chẳng muốn chành chọe với nhỏ Xuân Lan nữa.

- Ê, bị bò đá hả nhóc? Sao mặt như cái bánh đa chiều ỉu xù thế? – Nó ra giọng người lớn với tôi.

- Tên Hắc Ly có bồ. Bỏ người ta một mình. Òa! Òa! Òa! – Tôi gào lên nhưng mắt ráo hoảnh.

- Không có Hắc Ly thì sao? Trời sập à? – Giọng nó thản nhiên đến phát ghét.

- Không có Hắc Ly thì buồn chứ sao. Không có người đi học cùng, không có người đi ăn vặt cùng, không có người học nhóm cùng, không có người hộ tống... – Tôi kể lể, giọng chán nản.

- Thế Xuân Lan vô cùng thông minh, xinh đẹp này là bù nhìn à?

Tôi trơ mắt ra nhìn nó, bỗng giật mình. Ừ nhỉ, nó là người cùng học, cùng chơi với tôi đấy thôi. Nó là người cùng tôi buồn đưa lê đủ thứ chuyện trên đời đấy thôi. Nó là người cùng ăn vặt, cùng đi chơi với tôi đấy thôi. Thế mà tôi quên bống đi mất. Nó không chỉ là chị tôi, nó còn là bạn thân của tôi đấy chứ, nhỏ bạn thân đáng ghét.

“Hắc Ly à, ông hãy cứ hạnh phúc nhé, tôi cũng có một niềm hạnh phúc khác ngay bên cạnh tôi rồi. Dù đó là niềm hạnh phúc vô cùng đáng ghét.”

4. Chương 04

Chương 4: Món quà sinh nhật

Món quà sinh nhật năm nay mà bố mẹ dành cho tôi là một chiếc hộp có khóa mật mã để tôi cất giấu những thứ báu vật linh tinh như nhật kí để khỏi lo nó đọc trộm. Lúc tôi đang loay hoay nghịch ngợm thì nó gọi tôi ra ngoài. Và: “Sầm”... Chiếc hộp đóng lại từ lúc nào mà tôi không hề hay biết, đến khi quay lại để mở ra thì bó tay, bó chân, bó cả đầu, cả óc luôn. Cố ép thật nát cái bộ óc thiên tài mà không sao nhớ nổi mật mã để mở được.

Đang bế quan luyện công, tập trung công lực để nhớ ra cái mật khẩu kì quái ấy thì nó đập cửa lao vào trong phòng. Nhìn nó lúc đó có vẻ bạo lực giống y như ông Trương Phi miệng thét ra lửa, như một lão đao phủ kinh dị với cái búa to dùng trên tay.

- Ô làm gì đấy? – Tôi hét lên như thể sợ thứ mà nó sắp chặt là cái đầu của mình vậy.

- Đưa đây chị mở. – Giọng nó đầy dứt khoát.

- Không... – Tôi kéo dài giọng mình, la toáng lên như đầu mình sắp rơi xuống đến nơi.

Tôi ngồi trên giường, hai tay ôm chặt cái hộp, còn nó đứng dưới đất cố kéo tay tôi ra để giành lấy. Chúng tôi giằng co nhau như hai con quái vật giành nhau một con mồi tội nghiệp. Vừa giằng co chúng tôi vừa hò hét. Đến khi yếu thế, tôi đưa cả hàm răng chuyên dùng để ăn KFC ra làm vũ khí, cố cắn vào cổ tay nó đe dọa thì nó mới chịu buông tay ra. Nó gay gắt:

- Cứ ôm cái hòm kho báu đi rồi đến mai mà không có máy ảnh thì chị sẽ phá nó đấy.

Tôi không kém cũng gào lại:

- Máy ảnh cũng là của em cơ mà.

“Ừa, mà sao nó biết mình bỏ máy ảnh vào trong đó ta? Nhỏ này đáng nghi ghê”. Tôi lẩn lộn vật vờ với cái hộp như đánh vật với món cua biển mà cuối cùng vẫn phải quyết định dùng kim với búa vậy. Nhưng vì cái mặt nhơn nhơn giễu cợt của nó và tương lai cuốn nhật kí tội nghiệp... Tôi hạ quyết tâm, thử từng con số từ 000 cho đến 999 cho đến khi tìm ra thì thôi. Quả là điên thì cũng phải điên có đẳng cấp.

Nó cười lẩn lộn chế nhạo tôi:

- Phải biết cái gì quan trọng hơn mà đưa ra chọn lựa chứ. Chìa khóa tủ áo trong ấy đấy. Còn cả máy kim từ điển với máy nghe nhạc trong đó. Đẳng nào chẳng phải mở ra. – Nó vừa nói lại vừa lè lưỡi lêu lêu rồi nhìn phát ghét.

- Không cần lựa chọn. Em sẽ có cả hai. – Tôi bực tức đáp lại, cau mày tỏ ra giận dữ và đáng ghét không kém.

Lúc đó, tôi cũng bắt đầu co lại vì sợ nhưng vì trót giương oai với nó nên có phải đâm đầu vào tường thì cũng phải đội mũ bảo hiểm rồi bọc gối bông vào đầu mà đâm. Nghĩ tới cái mặt mình khi bị cái mặt đáng ghét của nó lè lưỡi ra giễu cợt làm tôi lao vào quyết tâm. Ý nghĩ đến cái cảm giác hân hoan chiến thắng như vừa được uống một mình hai hộp Yomost làm tôi cười nhả nhổ. Và bắt đầu.

Tôi chỉ ăn qua loa bữa trưa, bỏ luôn bữa tối để luyện công phu bằng đủ mọi tư thế. Ngồi, nằm, quỳ, gác chân lên ghế rồi úp mặt xuống sàn. Tất nhiên là nó nói đúng, người ta vẫn thường phải lựa chọn để có được thứ quan trọng hơn với mình. Nhưng đôi lúc người ta vẫn có thể có cả hai, như trong trường hợp này và trong trường hợp mẹ tôi sinh ra hai chúng tôi chẳng hạn. Cứ chờ đấy cáo ạ, ta sẽ i xem.

000... 001... 002... 003... 004...

Nó là người nhanh nhẹn, tháo vát và thường giải quyết vấn đề bằng cách bỏ qua, phá hỏng thay vì gỡ từng nút như tôi. Giống như khi nhận được quà, tôi chau chuốt vuốt ve giấy gói đến bảy mươi lần rồi mới mở được ra. Còn nó “roẹt, roẹt... Thế là xong”. Mỗi khi có một việc gì, nó luôn là người làm trước còn tôi là người đi sau dọn dẹp. Cũng giống như cách chúng tôi ra đời, nó đi trước, còn tôi đi sau.

500... 501... 502... 503... 504.

Tôi thiếp đi trong khi miệng lẩm bẩm như tụng kinh còn tay vẫn ôm chặt cái hộp. Một nghìn số thôi mà sao dài thế.

Mười một giờ đêm, nó đập tôi bay xuống đất.

- Nàng ơi. Một tiếng nữa là đến thời khắc vàng đầy nàng ạ. Nàng mở được chưa?

- Em mở đây. – Tôi dụi mắt, bật đèn và chiến đấu tiếp trong lúc ngủ gà ngủ gật. Em mở đến số bao nhiêu rồi nhỉ?

- 680.

- 680... 681... 682... 683... khó khò.

- Dậy đi.

- Vâng.

- ... 920... 921... 922... 923... 924... 925...

Cái nắp hộp bật lên. Tôi tưởng mình mơ ngủ mà bật miệng lại cười khúc khích.

- Á. Làm cái gì đấy? – Nó hét toáng lên khi bị tôi cắn vào vai.

Tôi cười nhe nhớn.

- Bị điểm huyết cười à? – Nó đập tôi một cái rồi hỏi kiểu ngây thơ như con nai tơ biết thừa sắp sắp bầy con cáo.

Cái mặt tôi vẫn nhơn nhơn đầy đắc thắng nhưng lại rớt ngay từ trên mười tầng mây bồng bênh xuống cái đệm Kimdan phịch một cái khi cái mặt nó tỉnh bơ, nói với tôi bằng cái giọng bình thản:

- Đưa cái chìa khóa tủ trong ấy đây

- Sao chị biết em để chìa khóa tủ áo trong này? – Tôi tròn mắt ra nhìn nó.

- Bảo đưa đây. – Nó sắp gắt lên ra lệnh, ra dáng bà chị. – Không thì ra mở tủ đi.

Tôi kéo cái tủ ra, một đồng bóng bay đủ sắc màu bay ra. Một hộp quà to đùng bên trong và một tấm bìa viết chữ to đùng CHÚC MỪNG SINH NHẬT EM GÁI LAN XUÂN.

- Mở quà đi. – Nó nháy mắt tinh nghịch

- Vâng.

Một chiếc hộp to hơn cả kiện hàng đựng hàng cứu trợ, thêm một chiếc hộp nhỏ hơn bên trong, thêm một chiếc hộp nữa, một chiếc nữa... một chiếc nữa... Đến khi cái hộp nhỏ bằng hai cuốn sách thì có một đôi dép cũ của tôi và một chiếc bưu thiếp đặt bên trên. Cái mặt tôi méo xệch. “Nhỏ Xuân Lan này lại lừa mình rồi, đọc thiếp xong mình sẽ xử nó sau, hừ hừ”.

“Chúc mừng sinh nhật em gái. Chúc em sinh nhật mới vui vẻ, ngoan ngoãn, biết nghe lời. Mua chuộc mình bằng một hộp quà mà định cầm tù mình một năm ngoan ngoãn biết nghe lời. Cứ mơ đi sói ạ. Hai chiếc dép này giống như chị với em, không thể tách rời, hòa bình nhé. Mở tiếp chiếc hộp đi”.

Cuộc hành trình lại tiếp tục, một chiếc hộp lớn, nhỏ dần, nhỏ dần, nhỏ dần đến khi bé xíu bằng lòng bàn tay. Một chiếc hộp thất nơ hồng rất xinh (màu hồng là màu nó thích nhất, và cũng là màu tôi ghét nhất. Nhìn sến không chịu nổi). Trong hộp quà là một đôi kẹp tóc rất dễ thương.

Lôi gương ra soi thử. “Gương kia ngự ở trên tường, thế gian ai đẹp được dường như ta, ngoài phù thủy Xuân Lan đáng ghét kia”.

Bụp. Nó lại đâm vào lưng tôi một cái rồi giật một chiếc cặp trên tay tôi cài vào tóc mình.

- Một cái thôi. Cái này của chị. Một bữa ăn sáng đây em ạ.

Mặt tôi nhăn lại, chuẩn bị giờ chuông đáp trả thì nó lại dùng cái giọng thản nhiên:

- Tắt đèn, đi ngủ.

Đấy, nó thế đấy. Nó đưa tôi lên mây rồi cũng phải đạp tôi một cái cho rớt xuống một tầng mới được. Ngày mai tôi phải xử tội nó dám khóa cái hộp của tôi lại rồi công kích để tôi lần tới tận số 925 đau tay mới mở được. Mất cảm giác hân hoan chiến thắng trong tưởng tượng.

- Này, đừng kéo chân của em.

- ...

- Đừng giật gối của em.

Khởi đầu của một năm đầy tai họa với nó đã như thế. Dù sao cũng phải cảm ơn nó vì món quà đầy vất vả này.

- Đừng đạp gối vào mặt chị. Muốn chết à?

5. Chương 05

Trường tôi có một hotboy mới xuất hiện. Thực ra thì anh ta vẫn cứ sống ở đó hàng chục năm nay rồi, chỉ là anh ta mới được khai quật sau khi giành giải nhất cuộc thi tháng Olympia mà thôi. Nếu nói cho công bằng thì anh ta cũng chẳng đẹp trai lắm, chỉ là anh ta cao to và khác với những thằng con trai một sách khác ở chỗ anh ta không đeo hai cái đĩa chai ở mắt với mặt không có sủi cảo chứ cũng đen nhem đen nhem, có đẹp đẽ gì đâu. Chỉ được cái sống mũi thẳng, trán cao, hàm răng trắng đều và nụ cười hơi duyên duyên một tí, đá bóng cực giỏi. Thế mà tự dưng sau một đêm, anh ta trở thành hotboy. Cả trường để ý tới anh ta, lũ con gái thì bàn tán, quan tâm xem anh ta có bồ chưa và lập kế hoạch cưa cẩm. Tất nhiên trong số đó không có tôi, tôi mà thêm quan tâm đến mấy anh chàng hotboy ấy à, mà tôi quan tâm thì cũng có được đâu, chẳng phải nhờ Xuân Lan vẫn bảo tôi là thiếu năng đây còn gì.

Một trong số những người thích anh chàng hotboy có cái tên “nữ tính” Nhật Anh ấy là vật thể lạ sống trong nhà tôi. Tôi chẳng hiểu sao anh ta có điểm gì nổi bật, mà trong số một tá con trai theo đuổi nó, nó lại chọn anh ta trong khi anh ta hoàn toàn chẳng biết nó là ai.

Người thích nó thì đẹp trai cũng có, vừa vừa cũng có, xấu tệ cũng có. Thông minh cũng có, học khá cũng có, dốt dốt cũng có, dốt đặc cũng có. Thế mà sao nó lại chọn anh ta? Có thể nó đang bị say nắng bởi cái vẻ chói lóa từ chiếc kỉ niệm chương Olympia và cái vòng nguyệt quế làm ê mắt chẳng? Hoặc có thể anh ta đã dụ dỗ nó ra căng tin và mua cho nó vài cái kẹo mút, hối lộ cho nó mấy ly kem vào giờ giải lao rồi chẳng? Trời mới biết được... à mà tôi gần nó hơn trời, tôi không biết thì trời nào biết nữa. Nhưng tóm lại vẫn là nó đã để mắt tới anh chàng Nhật Anh hay Nhật Chị đấy.

Dạo này nó thích chải chuốt, tết tóc hai bên hoặc buông xõa xuống, mặc váy và đi giày búp bê nhìn nữ tính. Động đất Nhật Bản ảnh hưởng tới tận Việt Nam chẳng? Nó không chạy âm âm trong sân trường mà bên lên, rụt rè đi bên cạnh tôi. Bỗng dưng sao tôi thấy mình muốn độn thổ quá, sao cái gì nó cũng hơn tôi vậy ta? Lúc nó mặc quần Jeans, đi giày thể thao chạy nhảy hò hét, nhìn nó cá tính hơn tôi. Còn bây giờ nó mặc váy, đi giày búp bê sao nó cũng nữ tính hơn tôi nữa. Cái bóng đèn cao áp này quả là sáng lâu và sáng dai. Hay tại tôi thuộc cái loại dở dở không có tính cách rõ ràng nhỉ?

- Nhật Anh! - Nó gọi lớn tên anh ta khi thấy anh ta chạy qua.

- Hai bạn gọi mình à? - Anh ta tới gần, nở nụ cười tươi rói như quảng cáo Close up tự tin hơn gần nhau hơn.

- Kìa, gọi anh ấy thì nói gì đi. - Nó huých tay tôi như thể tôi chính là thủ phạm trong việc dụ dỗ anh ta đến gần vậy.

Tôi ấp úng, không nói được gì.

- Chị em muốn làm quen với anh. - Cái giọng nó bên lên đến khó ưa. Mà... khoan đã, nó vừa gọi tôi là chị đây sao? Sét nào vừa đánh từ tai trái qua tai phải thế nhỉ? Tôi quay cuồng, hóa đá ngay thời điểm đó.

Tôi quay lại lờ mắt nhìn nó thì gặp cái nháy mắt đầy ẩn ý của nó đáp lại.

- Em tên là gì? - Nụ cười anh ta nhìn hiền lành một cách điều điều. Tôi chẳng tin là anh ta hiền lành như thế đâu.

- Chị em là Xuân Lan. Bí thư lớp Hóa 10a3 đây. - Nó đẩy tôi nhích lên một bước. Trò đùa gì đây? Trao đổi danh xưng à? Tôi thề là lát nữa vào trong lớp, tôi sẽ bóp cổ nó.

- Thì ra em là Xuân Lan. - Anh ta cười với tôi. - Còn đây là Lan Xuân hả? - Anh ta quay ra phía nó.

- Anh biết tụi em hả? - Nó cười hí hửng, hình như quên mất cái vẻ nữ tính đang cố diễn nầy giờ.

- Ủ, tất nhiên là biết rồi. Anh biết từ cuộc thi học sinh giỏi Hóa cấp tỉnh kì trước. Một người là Xuân Lan, còn một người Lan Xuân phải không? Cô gái nữ tính này chắc là Lan Xuân rồi

Chờ mãi mà mặt đất chẳng nứt ra cho tôi giấu cái mặt đỏ bừng bừng, may mà đúng lúc đó tiếng trống vào lớp kéo bọn tôi ra khỏi anh ta. Nó còn quay lại vẫy tay tạm biệt như thể đã quen từ lâu lắm.

- Chị bị khủng hoảng hả? - Tôi hỏi nó.

- Ủ, đang khủng hoảng đây. - Cái mặt nó nhơn nhơn. - Cho làm chị thêm một lần không thích à? Từ nay trước mặt Nhật Anh, ày đóng vai Xuân Lan vô cùng thông minh và xinh đẹp. Còn để chị mày đóng vai Lan Xuân, một con bé thiếu năng và ngây ngô. - Nó lại cười ha hả bằng cái giọng đáng ghét.

Tôi nhéo vào hông nó, đập thêm một cái vào lưng kèm theo một từ “điên” rồi lăm bầm lời sách ra ôn bài, không bận tâm về cái trò đùa của nó, chắc một phút xuất thần nào đó nó nghĩ ra rồi cũng sẽ quên luôn. Nó vẫn thường hay nghĩ ra những trò đùa nào đó mang “tâm chiến lược” nhưng rồi lại quên bống đi trước khi thực hiện.

Cuối giờ học, tôi thấy cái tên Nhật Chị đó với một lũ con gái vây quanh ngoài cổng trường, tôi muốn lờ đi thì nó kéo tôi lại gần, vờ đi ngang qua mặt mà làm ngơ. Nó cúi mặt vào vai tôi cười khúc khích.

- Cười cái gì đấy? - Tôi giống như con nai vàng ngơ ngàng, hỏi một cụ cáo già dù là đang sợ hãi con cáo già này sẽ ăn thịt mình bất cứ lúc nào.

- Nhật Anh đang để ý. - Tiếng cười của nó càng rõ ràng. - Đừng quay đầu lại. Nó nhéo tay tôi khi tôi tò mò quay lại sau lưng theo phản xạ.

- Nàng ơi! Nàng định ăn thịt hay lột da tôi thì nàng nói luôn cho tôi nhờ. Cứ như thế này tôi đau tim chết mất thôi.

- Cứ để yên rồi sẽ biết.

Hôm đó, anh chàng hotboy cùng chúng tôi về. Nó ngồi sau xe tôi, im thin thít không nói một câu nào. Anh chàng kia có hỏi câu nào thì nó cũng nhéo hông tôi để tôi trả lời. Bây giờ tôi mới biết mỗi lần đi cùng tôi, cái miệng nó mỗi một như thế nào.

Về đến nhà, tôi lôi cổ nó vào phòng rồi hỏi một cách bực bội:

- Nàng định cho tôi làm Xuân Lan thông minh xinh đẹp hay định cho tôi làm cáo già chín đuôi đấy hả? Tự nhiên bắt người ta đóng giả mình là sao? - Tôi tức giận.

- Theo một nguồn tin mật, - nó cười lém lỉnh - thì chàng thích người nhu mì, nữ tính và giỏi nấu ăn.

- Thế thì sao?

- Thế mà còn phải hỏi à? Người có bề ngoài nhu mì, nữ tính, giỏi nấu ăn và ngây thơ vô số tội còn ai vào đây nữa. Là Vũ Ngọc Lan Xuân chứ có phải là Vũ Ngọc Xuân Lan đâu. Thôi, cho chị mượn tạm cái tên nhá. Cửa đổ thì chị khao một chậu kem.

- Một tháng tiền tiêu vặt. Hai quyển truyện Harry Porter. Và một châu kem ăn thoải mái. - Tôi ra giá. - Mà giả vờ im thin thít thế thì gọi là nữ tính à? - Tôi há hốc miệng hỏi nó.

- Yên tâm. Có chiến thuật cả rồi. - Nó vỗ vai tôi rồi đi vào phòng đóng sầm cửa lại.

Trong khi tôi vẫn mãi há hốc miệng thì nó đã khóa chặt cửa ở trong phòng mà quên bém mắt việc nó đang trốn dọn cơm thì tôi mới hết toáng lên. Nhưng cũng vô ích, nó luôn nhanh hơn tôi một bước.

- Tối nay sinh nhật Hiếu lớp Sinh, đi nhá. - Nó nói với tôi như ra lệnh.

- Không đi. Sao em phải đi? - Tôi ngoặc lại nó, vẫn còn ám ức chuyện về Nhật Anh

- Lệnh của tổng cục đấy. Quyết định rồi. Phải đi. - Nó lì lợm, giọng như thủ trưởng nói với cấp dưới.

- Em không đi. Làm gì được em? - Tôi vênh váo nhìn nó.

- Không đi cũng được. Nhưng ai không đi người ấy thiệt thôi. - Nó thản nhiên không quay lại nhìn tôi, vẫn mãi sơn móng tay bằng cái màu đỏ chói như vừa ăn thịt người.

- Thiệt cái gì? - Tôi lại ngơ ngác như con nai vàng trước nó.

- Nhật kí của em đâu? Em mà không đi, chị cho cả trường đọc. - Cái giọng nó thản nhiên đáng ghét.

Sau một hồi lục tung giường chiếu, chăn màn, tôi phụng phịu:

- Cái này là ép buộc nhau hả?

- Ai ép buộc đâu. Tự do của mỗi người hơn mà. Đứa nào khôn, đứa đấy thắng.

Tôi tức muốn trào nước mắt, mở tủ quần áo, lôi cái quần Jeans nó thích nhất ra đe dọa:

- Chị mà không trả em, em cắt cái quần này của chị ra đấy. - Mặt tôi hầm hầm nhìn nó như kẻ thù muôn kiếp.

- À cái quần đấy hả? Chị chán rồi. Cho em đấy. Trong tủ quần áo đấy thích lấy cái gì thì lấy. Nhưng tối nay em phải đi, em yêu ả.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa. - Tôi hét lên. - Mẹ ơi...

- Lại làm sao nữa? Suốt ngày chỉ chói. Mẹ mệt rồi, có gì thì giải quyết với nhau, đừng có gọi mẹ nữa. - Tiếng mẹ tôi ở ngoài vọng vào.

Sao tôi ghét nó thế? Giơ chân ra đạp cho nó một cái thì nó rút chân lại, đá vào tường đau điếng. Đúng là đồ chị đều. Tôi ám ức nó cả chiều đến tận bữa ăn tối, cố gắng tìm mãi quyển nhật kí mà không thấy đâu. Đến tối, tôi ngơ ngậy chán không để cho nó make-up à cuối cùng vẫn phải lê đéo theo nó đi. Thì ra Hiếu lớp Sinh là bạn thân nhất của cái tên hotboy đáng ghét kia. Tất cả mọi thứ liên quan đến vật thể lạ nhà tôi bây giờ đều là đáng ghét hết.

Tôi mặc của nó chiếc quần Jeans mà tôi dọa cắt ban chiều, đi giày thể thao và buộc tóc bồng, đúng style của nó. Còn nó mặc váy, đi giày búp bê (tất nhiên là của tôi) và xõa tóc, đến cả cái kẹp nơ xinh xinh trên tóc nó cũng là của tôi luôn. Tôi vào trong mà vẫn cảm thấy ám ức không chịu nổi.

Tên Nhật Chị đứng với Hiếu, anh ta quay ra cười với chúng tôi rồi lại gần chào:

- Chào Lan Xuân và Xuân Lan. Hai cô gái dễ thương.

Tôi cố nhớ mình là Xuân Lan mà mỉm cười, ngẩng cao đầu còn nó thì e dè, cố tỏ ra ngại ngùng mà tôi biết chắc là nó nghe lời khen đó đến cả trăm lần rồi mà không có cảm giác gì. Nó lĩnh đi chỗ khác, không quên thì thầm vào tai tôi: “Nhớ đảm nhận vai Xuân Lan mà hót cho hay về Lan Xuân dịu dàng nữ tính và nấu ăn giỏi đấy em nhá”.

Tôi ngồi với anh ta, cố nuốt ám ức về cuốn nhật kí để hót về Lan Xuân (tự mèo khen mèo dài đuôi theo như đề nghị của nó) cho hay đến chán chê rồi gọi nó lại gần.

- Em út nhà em ở nhà hiền lắm. Bị em bắt nạt suốt ngày. - Tôi đưa tay lên xoa đầu nó cười xoa mà trong tâm địa đen tối lúc ấy chỉ muốn vò rồi rồi giật cho nó đứt ra từng sợi. - Nó hay ngại nên ít nói lắm. - Miệng tôi nói mà đưa tay xuống eo nó bấm cho thật đau để mượn cơ hội trả thù, thấy trong lòng hả hê ghê gớm.

- Ủ, đúng là em gái của em hiền thật. Chắc là xấu hổ nên anh chưa thấy nói gì.

- Vậy anh với nó nói chuyện với nhau nhé. Em ra chỗ của mấy bạn một chút. - Tôi cười rồi bỏ đi, không quên nhéo thêm nó một cái nữa trong khi nó đang cười gượng với anh chàng hoàng tử của mình mà vẫn lừ mắt để nhắc nhở về cuốn nhật kí đang trong tay nó.

Buổi sinh nhật chán ngắt chỉ có trò hát hò và ăn hạt dưa, chủ yếu là ở lớp Sinh lạ hoắc mà tôi không quen. Chắc là học Sinh nhiều quá, mớ xẻ giun để nhiều nên hóa thành sinh vật lạ cả. Tôi ngồi thở dài ngao ngán, cổ chui vào trong đám đông để cười nói cho giống Xuân Lan và mong cho sớm tới chín giờ để thoát nạn, đòi lại cuốn nhật kí và phục thù. Tôi sẽ ghi âm giọng hát trong nhà tắm của nó để phát lên radio của trường cho nó chừa cái tật đe dọa đi. Nhưng tất nhiên là sau khi nó cửa đổ anh chàng Nhật Chì này và đền bù thỏa đáng như hứa hẹn đã.

Không ngờ đến hơn tám giờ tối mà nó đã lại gần lôi cổ tôi về, chỉ kịp chào chủ nhà một tiếng mà không kịp vẫy tay chào hotboy - anh chàng Nhật Chì, anh rể tương lai của mình một cái.

- Làm sao đấy? - Tôi ngồi sau xe nó tò mò.

- Thất bại. Thất bại toàn tập. - Giọng nó cau có.

Rồi một hồi hỏi “làm sao, thế nào” của tôi thì cuối cùng, khi về đến phòng nó cũng bắn như súng liên thanh bằng cái giọng của cái tên Nhật Chì đó.

- Anh thấy Lan Xuân cũng dễ thương lắm. Anh rất thích những cô gái dịu dàng và nữ tính như em. - Nó kéo dài, môi trề ra để diễn tả một cách giễu cợt. - Anh để ý đến Xuân Lan từ lâu rồi. Từ hội trại văn nghệ hè năm ngoái. Anh thích mẫu người năng động như Xuân Lan. Xuân Lan có bạn trai chưa em? Nếu chưa thì em giới thiệu, làm mai cho anh nha.

- Thế mà là thất bại à? Là thành công chứ? Cái ông Nhật Anh đấy vẫn thích Xuân Lan, đúng nghĩa là Xuân Lan còn gì?

- Nhưng lúc đấy chị đang là Lan Xuân thiếu năng, ngây ngô chứ có phải là Xuân Lan năng động đâu. Trời ơi là trời. Không biết đứa nào dám tung tin đồn là chàng thích con gái dịu dàng nữ tính chứ. Ôa ôa ôa. - Nó gào lên, khóc theo kiểu cá sấu, không ra nước mắt như tôi. - Mà bị lộ tẩy rồi đấy. Tự dưng thằng Tùng lớp mình ở đâu ra làm hỏng cả việc. Hừ hừ.

Tôi há hốc miệng rồi lẩn ra cười không ngừng, đến lúc nó lấy cả cái gối bịt miệng tôi lại mới thôi. Thế là kế hoạch của nó đã thất bại, bị phá sản hoàn toàn. Lần thứ hai, tôi thấy cái cảm giác được làm chị của nó, cũng chẳng sung sướng hạnh phúc gì lắm. Thà cứ làm chính mình còn hơn.

Hôm sau, chúng tôi lại trở về nguyên bản là chính mình. Nó lại chạy nhảy hò hét với quần Jeans, tóc bông, hình ảnh của một bí thư năng động. Còn tôi lại là con bé thiếu năng, nhút nhát chẳng nói năng gì trước mặt bọn con trai. Nhưng tôi biết chắc là nó sẽ chẳng bao giờ còn dám ngó nghiêng đến cái anh chàng hotboy Nhật Chì đẹp trai mà hôi nách ấy nữa. (Đây là phát hiện sáng giá của nó). Và khi đó tôi đã hiểu được hai điều, một là thất bại của nó không phải là thắng lợi của tôi và điều tôi làm tôi vui thực sự là khi thấy nó vui. Điều thứ hai đó là không khi nào thoải mái hơn khi sống được làm chính mình, chúng ta không bao giờ có thể bắt chúc bất kì một ai dù rằng họ có vẻ ngoài giống hệt chúng ta đi chăng nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-sao-khong-hoan-hao>